

**THE PECULIARITIES OF PSYCHOLOGISM IN NARRATIVE STYLE
OF HANNA BARVINOK AND MARKO VOVCHOK
(BASED ON THE STORY «KHATNIE LYKHO» BY HANNA BARVINOK
AND «KOZACHKA» BY MARKO VOVCHOK)**

The article is devoted to the analysis of the story «Khatnie lykho» by Hanna Barvinok and «Kozachka» by Marko Vovchok. The peculiarities of psychologism in narrative style of the writers were investigated. The methods of displaying the inner world of the main heroines were examined. The common features were analyzed and the main attention was focused on the specific characteristics of each writer.

Key words: psychologism, inner world, Hanna Barvinok, Marko Vovchok, story.

УДК 82-31(510)

Ісаєва Н. С., к. філол. н., доц.,
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка

**ОБРАЗ «СУЧАСНОЇ ВІДЬМИ» В КИТАЙСЬКОМУ
ЕТНОКУЛЬТУРНОМУ КОНТЕКСТІ ПРОЗИ СЮЙ СЯОБІНЬ
(НА МАТЕРІАЛІ ОПОВІДАННЯ «М'ЯНМАРСЬКИЙ НЕФРИТ»)**

У статті зроблено спробу з'ясувати особливості розуміння і художньо-го втілення образу «відьми» в оповіданні сучасної китайської письменниці Сюй Сяобінь «М'янмарський нефрит». До уваги беруться етнокультурні образи та символи (нефрит, небожителька, Гуаньїнь), які наділяють магичними рисами образ головної героїні А-Юнь.

Ключові слова: сучасна китайська жіноча проза, Сюй Сяобінь, традиційна культура, відьма, чаклунка.

Творчість сучасної китайської письменниці Сюй Сяобінь привертає увагу китайських і західних дослідників незвичайною здатністю відтворювати психологічне буття сучасної жінки (перш за все китаянки) в тісному поєднанні з буттям цілої нації. Мова йде саме про буття у множинності його концептуальних проявів, а не лише про життєвий шлях у визначеному часі і просторі. Твори Сюй Сяобінь відзначаються оригінальним поєднанням

історичної правди та химерних ілюзій, яскравих реалістичних образів та підсвідомих рефлексій, архаїчних символів та несподіваних асоціацій. Сама письменниця відверто зізналася, що в її розумінні «художня творчість – це прекрасні фантазії людства на кшталт прориву до небес та зречення реального пересічного світу. Це споглядання життя, яке не можна перервати ні на мить, це пильнування життя з думками про неминучість смерті, <...>. Вона [творчість] зникає у потоці часу і все одно залишається вічною, вона є долею і головним мотивом людства у його поступі від давнини до сьогодення» [10, с.365].

Проза Сюй Сяобінь вирізняється прагненням автора зазирнути за межі пересічної дійсності. Невтримна уява письменниці витворює магічну дійсність, зіткану з давніх легенд, міфів, повір'їв і ритуалів, яка однак віртуозно вплітається у пересічне життя звичайних людей. Такий спосіб поєднання реального та фантастичного сягає корінням прадавніх міфологічних оповідок, коли вірили в те, що потойбічні сили мешкають серед людей і можуть проявити себе у будь-який час. Однак, художній світ Сюй Сяобінь нагадує міфологічні оповідки лише асоціативно, оскільки вона не вдається до відвертого, так би мовити «трафаретного» зображення традиційних жінок-тіней, бісів, перевертнів тощо. Пантеон її персонажів значно складніший: письменниця приховує містичну, потаємну природу героїв за їхніми соціальними та родинними ролями. Таємниця, яка часто не розкривається до кінця, виступає у Сюй Сяобінь основою характеротворення – найбільшим чином це стосується жіночих персонажів. Творча манера китайської письменниці наближує її до представників латиноамериканського «магічного» реалізму, у межах якого художня творчість трактується як своєрідна чаклунська здатність письменника «заклясти» довілля [2, с.6].

З огляду на це у китайській літературній критиці Сюй Сяобінь часто називають «відьомською» авторкою («巫女作家») [6], або письменницею, що творить «сучасних відьом» [7]. Відразу зауважимо, що китайське слово 巫 (wū) не повною мірою відповідає українському поняттю «відьма», оскільки воно має більш широке семантичне поле, включаючи поняття «чаклунка, заклиначка, ворожка, шаманка», а також географічно співвіднесене тлумачення «фея гори Ушань» [1, с. 223]. Слово 巫 (тоді ще піктограма) виникло у прадавні часи на позначення магічної ритуальної дії під час жертвоприношень, відповідно 巫女 (wūnǚ) називали шаманку, яка магічним танком змушувала духів спускатися на землю [8, с.826]. Однак, до сьогодні це поняття обросло додатковими значеннями, зокрема образ 巫女 в літературі став символом неприборканих сил природи зі здатністю викликати зливу й вітер, насылати хвороби тощо. Внаслідок активного знайомства китайців із західною культурою образ 巫女 став трактуватися суголосно деяким особливостям

західної «відьми». Так, наприклад, у слов'янській міфології відьма наділена амбівалентною природою (одночасне поєднання доброго і злого начал), вона володіє особливими здібностями і сакральними знаннями, що дає їй можливість керувати подіями (причаровувати, надсилати уроки, викликати епідемії тощо) [3, с.101]. У жіночих образах прози Сюй Сяобінь можна знайти комбінування різних проявів відьмацької природи. Сама письменниця не називає героїнь 巫女, оскільки жодна з них не є канонічним втіленням чаклунки, відьми чи шаманки, так як вони представлені у міфах, казках, легендах, повір'ях. Однак, в етнічно забарвленій художній палітрі китайської письменниці, сповненій артефактами автентичної культури, втілюється колективне несвідоме китайців, що породжує низку мимовільних асоціацій саме з образами відьом. Тому будемо говорити про архетипну природу цих образів.

Серед низки творів Сюй Сяобінь своєю етнічною палітрою і художньою виразністю образів вирізняється оповідання «М'янмарський нефрит» («缅甸玉», 1995). Дія оповідання відбувається у 90-ті роки минулого століття (присутня лише незначна ретроспекція у минуле героїв). Письменниця наприкінці Сюй (з якою читач асоціює саму Сюй Сяобінь) прибуває до провінції Юннань, що межує з М'янмою. У прикордонному селищі, де мешкає спільнота національної меншини ва (佤), вона знайомиться з місцевими торговцями нефритом. Разом з ними оповідачка відвідує поселення на прикордонній території М'янми, де місцеві продавці відкривають цілий світ нефриту та виробів з нього. Головна героїня твору – господарка ринку дорогоцінного каміння А-Юнь 阿韵, яка в контексті місцевих звичаїв та занять, пов'язаних з обробкою та продажем нефриту, втілює збірний образ «сучасної відьми».

Звернення до важливого етнокультурного символу – нефриту – уможливило актуалізацію відповідних характеристик і здібностей героїв. Дорогоцінне каміння створює середовище, де тісно переплітаються давнина й сучасність, сакральність і приземленість, чистота й омана, життя і смерть. Претекстом оповідання є назва «М'янмарський нефрит» і зачин, в якому авторка докладно розповідає про коштовний нефрит, який дістав назву «зімородок» (翡翠) за незвичайний зеленувато-червоний відтінок. Зазначено, що цей камінь потрапив до Китаю з М'янми, а також подаються інші відомості, що закінчуються висловом народної мудрості «золото має ціну, а нефрит безцінний». Далі у тексті чимало уваги присвячено майже ритуальному поцінуванню цього каменю знавцями і торговцями. Уміння точно визначити найкоштовніший камінь з-поміж існуючих є ознакою не стільки фаховості, скільки надприродних здібностей на зразок чаклунства чи ворожби. Знавці нефриту розмовляють своєю таємною мовою, яку не розуміє оповідачка. Різні характеристики каменів (чистота, глибина проникнення світла, колір,

відтілки прожилок тощо) обертаються на частини ритуалу, майстри ніби за-мовляють камені, розкриваючи в них дорогоцінну сутність. Таким чином, моделюється інший вимір реальності, де нефрит стає не просто предметом вивчення і заробітку, а мірилом людських якостей, зокрема, чесності, непо-рочності, краси, непересічності тощо. Цьому сприяє і той факт, що нефрит є символічним каменем, пов'язаним із давньою китайською цивілізацією, зокрема з конфуціанським моральним кодексом. Слова Конфуція «чесно-ти шляхетної людини можна порівняти з нефритом» (“君子比德于玉焉”) практично стали дороговказом морального самовдосконалення китайців [8, с. 783]. Тому в Китаї традиційно порівнюють з нефритом чистоту й красу людської зовнішності й природи. З метафоричним переосмисленням якостей нефриту в літературі з'явилося чимало усталених поетизмів: 玉颜нефритове обличчя (у зн. *миле, чарівне*), 亭亭玉立з нефриту вишикувані павільйони (у зн. *тендітна фігура*), 金玉其外золото і нефрит (яшма) зовні (у зн. *прива-блива зовнішність*) [1, с.176, 180].

Саме в такому культурологічному контексті моделюється образ голов-ної героїні А-Юнь 阿韵 (ім'я можна перекласти як «витончена, гармонійна» із префіксальною частиною 阿, що може вказувати та традицію називання у спільноті, де майже усі мешканці мають у своєму імені префіксальну час-тину 阿). Привертає увагу вже її перша поява – у білому вбранні на мосту через бурхливу річку, що протікає уздовж кордону. *«Бурхливий потік у тумані, здається, завмер. У бузковій імлі ледь видніється прозоро-білий силует. Лише згодом я розгледіла, що це жінка у білому, яка повільно але впевнено іде бамбуковим мостом. Із-за густого туману здається, що вона пливе серед хмар...»* [9, с. 132]. Цей уривок збуджує досить прозорі асоціації з міфоло-гічними оповіданнями (а також їх літературними варіаціями Пу Сунліна). Бурхливий потік традиційно розмежує два світи – потойбіччя й посеїбіч-чя. Білий колір одягу асоціює з відходом в інший світ. Бамбуковий місток – небезпечний шлях у потойбіччя. Ці асоціації посилюються місцевою припо-відкою: «Шлях до Сичуаня (Шу) важкий, як підйом у небо; шлях до Юннаню (Дянь) небезпечний, як сходження у пекло». Отже, від самого початку ми бачимо таємничий образ, схожий на небожительку, що пливе серед хмар. Підкреслюється її безтілесність. *«Я помітила, як попереді промайнув той знайомий білий колір. Постать у білому повільно рухалась, поступово набли-жаючись до мене. Нарешті я змогла розгледіти очі цієї жінки. Це очі, схожі на серп місяця, і погляд витончений, мов місячне сяйво, що так пасує її біло-сніжному обличчю. За формою воно злегка квадратне, з високими вилицями і ледь помітними веснянками. Вона йшла бамбуковим мостом, мов рівниною. Проходячи повз, вона торкнулася мого плеча, і я не відчула ваги людської*

плоті, а так, ніби срібляста хмаринка промайнула повз мене, залишивши по собі тонкий аромат» [9, с. 132]. У портретній характеристиці залучені традиційні образи, зокрема місяць та хмари, що часто зустрічаються в канонічних описах красунь. Однак, Сюй Сяобінь не вдається до усталених кліше, а робить героїню живою, додаючи такі реалістичні деталі, як квадратне обличчя і веснянки. Таким чином, асоціації з небожителькою не витісняють собою образ земної жінки, яка тим не менш приховує в собі якусь таємницю.

Віра у чаклунські здібності героїні посилюється, коли мова заходить про справу, якою вона займається. Здавна родина А-Юнь контролювала ринок продажу нефриту на кордоні М'яни (після смерті батька й чоловіка все опинилося в руках А-Юнь). Авторка не прагне зобразити її сучасною бізнесвумен, хоча й підкреслює її ділові якості – уміння представляти товар у вигідному світлі, керувати підлеглими (особливо прислугою), чітко визначати ціни і бути переконливою під час торгівлі. Усе це героїня проявляє ненав'язливо, завуальовано, ніби граючи певний сценарій. Для досягнення успіху вона залучає особливі здібності викликати в людей необмежену довіру і використовувати її на свою користь. Значною мірою цьому сприяють її спроможність безпомилково визначати цінність каміння, що наводить на думку про володіння нею якимось сакральним знанням. Нефрит ніколи не був для неї лише предметом торгівлі, кожен камінь, кожна прикраса чи витвір мистецтва з цього каменю – це дотик до таємниці. А-Юнь – володарка цих таємниць. Вона здатна визначити унікальність каменю і навіть увести в оману знавців, які користуються сучасними приладами. Дика сила природи протиставляється науковим знанням, доводить, що природа остаточно неприборкувана, і завжди готує несподіванки. Китайський дослідник Фан Сючжень зауважив, що в цьому контексті А-Юнь асоціюється із духом нефриту [6, с.105-106]. Подібні духи часто зустрічалися у славнозвісних новелах Пу Сунліна. Ці асоціації посилюються зі словами самої героїні: *«Усі десять тисяч речей між небом і землею наділені душею, і нефрит – не виняток. Я вже декілька десятків років займаюсь торгівлею нефритом, відтак спробувала на дотик більш як десяток тисяч камінців, і з плином часу відчула, що в моїх руках вони стають живими. Мені здається, що кожного разу, коли я зустрічалася з ними, моє відчуття дотику могло детально сповістити мене, що це за нефрит, якого він типу і класу. Якщо ж я раптом розмірковувала хибним шляхом, то, здається, якийсь голос сповіщав мене про помилку, і де саме вона припущена <...>. Звісна річ, тут не обійшлося без прихильності до мене бодгисаттви <...>»* [9, с.156]. Слова А-Юнь звучать як зізнання у застосуванні магічних здібностей, отриманих в результаті прихильності вищого божества. Сама промова містить такі усталені вирази,

як «десять тисяч речей між небом і землею» (天地万物), «багато років минуло» (天长日久), які сягають корінням давніх трактатів. Відтак відчуття причетності А-Юнь до сакрального знання посилюється.

Домінування магії над раціоналізмом і науковим розрахунком відчувається в оселі А-Юнь, яку авторка порівнює з музеєм каміння. Господарка зберігає свої скарби, як і належить чаклунці, у потаємній кімнаті, вхід до якої схований за картиною на стіні. Кожен виріб з нефриту має свою історію – чи то ритуальна чаша з імператорського палацу, чи фігурка Гуаньїнь. Одна з таємниць розкривається, коли господарка запрошує своїх гостей – торговців нефритом з прикордонного селища – оглянути дорогоцінні речі. Виявилось, що А-Юнь вже 20 років володіє сакральним каменем народності *ва*, яка мешкає на території Китаю по інший бік бамбукового мосту. Мотив втраченої родової цінності (власне з цього каменю і була вирізьблена фігурка Гуаньїнь) має міфологічне коріння і моделює архетипну схему з відповідними діями героїв. А-Юнь, якій дістався колись цей сакральний предмет, повинна його повернути або спокутувати скоєне. В розв'язці цього мотиву Сюй Сяобінь поєднує міфологічне з реальним. Відповідно містична постать А-Юнь розкриває тут свою подвійну природу. Вона ніби продовжує ритуальну дію, розкриваючи таємницю сакрального каменю народності *ва*. Однак, її слова «взьміть собі належне, якщо ви зможете це зробити» всі розуміють як неможливість повернення каменю, оскільки із ним не можна перейти міст через ріку. Тут попервах виникають асоціації з сюжетами міфологічних оповідань, де коштовні речі важко повернути з потойбіччя. Однак авторка дає реалістичне пояснення: у торгівлі дорогоцінним камінням є тінюва сторона і на мосту з коштовним нефритом легко стати жертвою бандитів. Власне це і мала на увазі А-Юнь, шукаючи можливості залишити коштовність у себе.

Не випадково із сакрального каменю була вирізьблена фігурка саме Гуаньїнь. Роль цього божества в китайській культурі важко переоцінити. Це богиня милосердя, яка належить буддійському пантеону святих, але їй поклонялися й даоси, оскільки вірили в її чистоту, мудрість і здатність творити чудеса. Вона походить від індійського божества Авалокітешварі. В китайській мові її ім'я 观音набуло значення «Та, що завжди споглядає або зосереджує увагу на звуках», тобто дослухається до молитов. [5, с.111-112]. У канонічних текстах вона відома як «Даруюча радість і співчуття, рятуєча від горя і нещастя, творяча чудеса бодгисаттва Гуаньшиїнь» (大慈大悲救苦救难灵感观世音菩萨) [11, с.73-74]. До неї зверталися у молитвах ті, хто шукав порятунку від болю та нещастя, фізичних і душевних страждань. Постать Гуаньїнь часто зустрічається в китайській літературі, зокрема і сюжет про виготовлення відповідної статуетки з дорогоцінного нефриту [4]. Повернемося

до оповідання Сюй Сяобінь, де опис нефритової статуетки Гуаньїнь є чи не найбільш напруженим моментом сюжету: «З-за штори показалаь 30-сантиметрова статуетка Гуаньїнь із зеленого м'янмарського нефриту тонкої й вишуканої роботи. В одній руці Гуаньїнь тримає вазу з нектаром, а іншу склала у жесті «милосердя». Риси обличчя позначені спокоєм та поміркованістю, очі сповнені співчуття, на губах – посмішка, складки одягу легко струмують, мов небожителька летить за вітром. Колір [каменю] яскравий і насичений, прозорість висока, і навіть темрява не може поглинути його зелені обриси, прозорі промінці лягли зеленими відблисками на штору...» [9, с. 147-148]. Перш за все, цей опис демонструє непересічну цінність каменю, який дійсно вартує бути сакральним амулетом роду. Заради того, щоб повернути скарб, дівчина зі спільноти *ва* Сань Мей 20 років не покидала свого поселення і не виходила заміж. Однак, ще більш вражаючим є образ Гуаньїнь, який асоціативно притягує образ самої А-Юнь, її спокій, впевненість, загадковість і принаду. Гуаньїнь часто постає в іконографії у білому струмуючому одязі, що посилює асоціації з А-Юнь, яка також з'являється лише у білому вбранні. Зауважимо, що в цьому контексті білий колір втрачає свою негативну конотацію, як колір жалоби (відходу у країну мертвих), що було активізоване у сцені на мосту. Зваживши на зізнання А-Юнь про прихильність до неї бодгисаттви, можна зробити припущення, що мова йшла саме про Гуаньїнь, і відповідно коштовна статуетка – це сакральна річ для самої А-Юнь, віддзеркалення її власної чаклунської природи, запорука її життєвого успіху. Назріває важка дилема: повернути статуетку роду *ва* чи залишити її у скарбниці. Для її вирішення А-Юнь відправляється на *вайське* свято «Дерев'яного барабана».

Поява А-Юнь на святковому карнавалі, під час якого шамани виганяють злих духів, стає кульмінаційним моментом оповідання. Йому передують довга розповідь про традиції святкування та різні звичаї, пов'язанні з життям нацменшини *ва*. Одна історія дуже важлива у контексті сприйняття образу А-Юнь. Сань Мей розповідає, що головними рисами національної вдачі *вайців* є довіра та дотримання власних обіцянок, а також щире поклоніння тотему. Важливо, що ці слова спираються не лише на традиційні оповідки, але й пісні «маоїського» періоду: «Як сказав мудрий голова Мао, так народність *ва* і зробіть!». *Вайці* надзвичайно гостро переживають зраду і обман друзів та близьких людей, і ніколи не можуть вибачити цього. Отже, проблема повернення дорогоцінного нефриту набуває морального статусу – це перевірка на чесність і дотримання слова. А-Юнь своєрідно проходить це випробування, запропонувавши інший камінь, не менш рідкісний. Голова племені *ва* проймається бажанням А-Юнь повернути борг. Тут поведінка і

промови А-Юнь дуже суголосні образу Гуаньїнь – вона певним чином намагається порятувати спільноту *ва* від бентеги, заподіяної втратою каменю, і в той же час, вона переймається збереженням свого доброго імені. З рештою для *вайців* важливішим виявляється налагодження дружніх стосунків, вони проймаються довірою до А-Юнь і приймають від неї камінь як запоруку подальших дружніх стосунків. Однак, кінець-кінцем з'ясовується, що цей камінь все ж таки підробка. А-Юнь майстерно вводить усіх в оману. Всі образи (небожительки, чаклунки, Гуаньїнь), з якими асоціювалася жінка, виявилися лише її ролями. Вона весь час переслідує власні цілі (часто прагматичні, ділові), а етнічні традиції, що так цінуються у цих краях (у прикордонній зоні М'янми з китайською провінцією Юннань) лише розгортають простори для її акторської майстерності. Варто зауважити, що А-Юнь – м'янмарська жінка, однак Сюй Сяобїнь не намагається представити її як «чужу», і тому загадкову й незрозумілу. Швидше навпаки, авторка підкреслює, що *«А-Юнь розуміла китайців не гірше, ніж ми самі розуміли один одного, і це напевно було запорукою її успіху»* [9, с. 145]. Підґрунтям могло бути традиційне змішування звичаїв та культур мешканців прикордонної зони. Однак, очевидним є те, що Сюй Сяобїнь більшою мірою зосереджується на природі сучасної жінки, як сукупності різних факторів. Національна приналежність не є вирішальною. Тому багатство традиційних рис в образі А-Юнь, зокрема й чаклунсько-відьомського плану, ніколи не зводиться до однозначності усталених кліше, а вміло варіюється з живими реалістичними рисами, які мотивовані сьогочасною дійсністю.

Таким чином, образ «сучасної відьми» А-Юнь в оповіданні «М'янмарський нефрит» відтворює ідею про неприборкано-інтуїтивну природу жінки, яка набуває зовнішніх рис чаклунки й відьми завдяки багатим асоціаціям етнокультурного контексту.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Большой китайско-русский словарь: В 4-х тт. / за ред. И. М. Ошанина. – М.: Наука. Главная редакция восточной литературы. – 1984 – Т.2. – 1104 с.
2. Літературознавча енциклопедія: У 2-х тт. / Авт.-уклад. Ю. І. Ковалів. – К.: ВЦ «Академія», 2007. – Т.2. – 624 с.
3. Мединська Ю. Я. Фемінні архетипи українського етносу / Ю. Я. Мединська. – Т. : ТНЕУ, 2006. – 202 с.
4. Нефритова Гуаньїнь. Новели та оповідки доби Сун (X-XIII ст.) / Пер. з кит. І. К. Чирко. – К.: Дніпро, 1983. – 347 с.
5. Уильямс Чарльз Китайская культура: мифы, герои, символы / Чарльз Уильямс / Пер. с англ. С. Федорова. – М.: ЗАО Издательство Центр-полиграф, 2011. – 478 с.
6. 方秀珍 当代作家笔下的女性形象 / 方秀珍 著 // 小说评论, 2008. – №4. – 105-109页.
7. 李晓梅 徐

小斌笔下“现代巫女们”的情爱特征 // 李晓梅 著 // 十堰职业技术学院学报, 2008 (8月) - 第2卷 - 第4期 - 82-85页. 8. 唐汉 汉字密码 / 唐汉 著. - 上海: 学林出版社, 2001. - 下册 - 924 页. 9. 徐小斌 缅甸玉 // 徐小斌作品精选 - 武汉: 长江文艺出版社, 2007. - 131-163页. 10. 徐小斌 逃离意识与我的创作 // 徐小斌文集 (五卷). - 北京: 华艺出版社, 1998. - 第五卷 (折梦) - 365-366 页. 11. 永远的风景: 中国民俗文化 / 云中天 编 - 南昌: 百花洲文艺出版社, 2005. - 158页.

Стаття надійшла до редакції 21.10.2014

Исаева Н. С., к. филол. н., доц.,
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко

**ОБРАЗ «СОВРЕМЕННОЙ ВЕДЬМЫ» В КИТАЙСКОМ
ЭТНОКУЛЬТУРНОМ КОНТЕКСТЕ ПРОЗЫ СЮЙ СЯОБИНЬ
(НА МАТЕРИАЛЕ РАССКАЗА «МЬЯНМАРСКИЙ НЕФРИТ»)**

В статье предпринята попытка выяснить особенности понимания и художественного воплощения образа «ведьмы» в рассказе современной китайской писательницы Сюй Сяобинь «Мьянмарский нефрит». Во внимание берутся этнокультурные образы (нефрит, небожительница, Гуаньинь), которые дополняют магическими чертами образ главной героини А-Юнь.

Ключевые слова: современная китайская женская проза, Сюй Сяобинь, традиционная культура, ведьма, чародейка.

Isayeva N. S., PhD., Associate Professor,
Institute of Philology of Taras Shevchenko National University of Kyiv

**THE IMAGE OF “MODERN WITCHES” IN CHINESE ETHNO-
CULTURAL CONTEXT OF THE PROSE OF XU XIAOBIN
(BASED ON THE SHORT STORY “THE MYANMAR JADE”)**

The article deals with the peculiarities of understanding and artistic embodiment of the image of “witch” in the story of modern Chinese writer Xu Xiaobin “The Myanmar jade.” Ethnic and cultural objects (nephritis, goddess, Guan Yin), which complement the magical features of the image of the main character of the story A-Yun are also taken into account.

Keywords: modern Chinese women's prose, Xu Xiaobin, traditional culture, witch, sorceress.